

Слѣдъ малко всички мълкваха, чуваше се само слабиятъ гласецъ на сирачето Петко. Обагнило се бѣше то въ петъкъ и затова Добри го викаше Петко. Наскоро слѣдъ обагването му, майка му умрѣ, та Петко остана сираче. И когато всички агънца бозаеха сладичко-сладичко отъ майкитѣ си, — Петко блѣеше и търсѣше Добри.

Той го грабваше, хваща це подойниците и го доеше. На двѣ овци бѣха умрѣли агнетата, тѣхъ ги казваха подойници. На тѣхъ Добри доеше сирачето. На двѣ овци го доеше, но Петко бѣше пакъ слабичко агънце. Добри се очудваше много на това и еднажъ запита стареца:

— Защо, дѣдо, нашиятъ Петко се не поправя, нали бозае отъ двѣ овци?

— Не е като отъ своята майка, — отговори старецътъ. — Затова е останала и пѣсенъта:

„Вълци ти яли двѣ майки,
Кога я нѣма моята —
Кротичко да ми постои,
Сладичко да се насуча“ ! . . .

Ал. Спасовъ

